

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Luk. 24, 46-53

Jesus sagde til dem: "Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje". Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovspriste Gud.

I science fiction-mesterværket *Interstellar* er verden i en langsom undergangstilstand pga. klimaforandringer og overforbrug. Det er et realistisk og genkendeligt scenarie, hvor verdens ressourcer langsomt tømmes, og afgrøderne ikke længere vil vokse, og jorden bliver mere og mere gold og ufrugtbar, og flere og flere mennesker kæmper om den mindskende mængde af ressourcer, der er tilbage. Menneskeheden må derfor finde en radikal løsning, hvis der skal være håb om artens overlevelse. Den eneste løsning er, via et ormehul, at rejse til et fremmed solsystem domineret af det sorte hul Gargantua, for her at finde en planet, hvor menneskeheden kan leve videre, hvis eller når jorden bukker under. Det er sagt mildt ikke uden udfordringer.

I en nøglescene siger filmens tragiske helt, rumpiloten, Cooper til sin svigerfar: "Vi plejede at se op mod himmelen og forestille os vores plads blandt stjernerne. Nu kigger vi bare ned og bekymrer os over vores plads i skidtet".

Nok taler Cooper i filmen om, at vi mennesker har glemt, hvem vi er: pionerer, skaber, eventyrer og drømmere, og ikke bare simple forvaltere – men flytter vi ordene over på

vores forhold til Gud og vores forhold til den verden, vi lever i, er Coopers kommentar måske ligeså relevant:

Skal vi kigge op, eller skal vi kigge ned? Skal vi tænke stort eller tænke småt?

Kristendom er nemlig udfordringen til at leve i krydsfeltet mellem himmel og jord: At kigge op i skyerne mod himlen *og* i øjenhøjde at se sit medmenneske.

For med evangeliets budskab, der blev bragt til os af Jesus Kristus, bliver den skelnen mellem det uendelige, metafysiske, fremmede og os og vores liv på jorden opløst. Horisonten er smeltet sammen. Himmel og jord står i et.

Og på den måde er kristendommen, som det så ofte er tilfældet, en besværlig religion, fordi den ikke er entydig. Den er både/og. For der er changerende nuancer, der er balancer. Der er modsætningsfyldte tekststeder, der kræver overvejelser og stillingtagen, og hvis man opprioriterer det ene lidt, ender det ofte med, at man nedprioriterer det andet lidt. Og sådan må man som kristen hele tiden gå på line og fortolke og opveje og nedjustere for at finde ud af, om vi skal kigge opad mod det sublime uendelige, eller nedad mod det hverdagsliv vi alle sammen lever på jorden – det endelige.

Det er, hvad man på fagsprog kalder et dialektisk forhold – to poler, der er modsætninger, men altså alligevel også forudsætninger for hinanden.

I dagens læsning kan man lige se for sig,

hvordan alle disciplene står i en halvcirkel med deres store fuldskæg og med åben mund. De kigger lige direkte opad. Nogen har måske taget hånden op for øjnene, for at lyset ikke skal blænde dem, og de står således og har fuldt ud investeret sig selv i det himmelske! De kigger opad!

Det kan man vel egentlig også dårligt klandre dem for – taget i betragtning, hvad det er, de er vidner til. De er vidner til et mirakel. Et brud med hvad man troede var muligt. Kristus har vist sig for disciplene efter sin død og drager så tilbage til sit ophav, til sin Far, op til Guds højre hånd.

Som vi her i Skelager kirke ser det i korrundingen på Arne Haugen Sørensens opstandelsesmaleri, hvor en skikkelse løftes op af nogle mægtige, lysende hænder.

Den læsning vi hører i dag er faktisk de allersidste vers i Lukasevangeliets. Det sidste vi hører fra Lukas er altså, at disciplene reagerer på Kristi himmelfart med at gå til templet, og her fortsætter med at tilbede Gud og altså med at kigge op ad, den vej som Kristus fór.

Men var det egentlig meningen? Er det egentlig *sådan*, det er meningen, vi skal tilbede Gud, altså ved at kigge opad til vi bliver ømme i nakkemusklene? Er det det, Jesus ville have haft disciplene til – og os til?

Tjo, det er vel nok meget godt at gøre det engang imellem – fx én gang om ugen herovre i kirken.

Men husker jeg et par uger tilbage, da me-

ner jeg bestemt at have prædikatet, at Jesus siger: denne evindelige kiggen op efter Gud er ikke længere nødvendig.

Da Jesus sagde: ”Jeg er vejen, sandheden og livet”, da sagde han jo også: ”Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham”. Og ligefrem: ”Den, der har set mig, har set Faderen”.

Det betyder jo, at meget af det vi leder efter i skyerne slet ikke er deroppe, men er åbenbart for os hernede allerede i Kristus.

Og det han siger til os er jo, at vi skal leve her på jorden efter Kristi lov, som lyder: Du skal elske Herren din Gud. Hvordan? Du skal elske din næste som dig selv.

Det er sådan, Jesus vil have, vi skal tilbede – ikke kun med øjnene opad, men i ligeså høj grad med øjnene på verden. Det er fordringen. Men nu skal vi heller ikke gøre det lettere, end det er. For det er en fordring, som vi fejlende og syndende mennesker må kæmpe med som med selveste Midgårdsormen, fordi ingen af os er perfekte. Vi snubler alle indimellem i mørket og gør det onde, vi ikke vil. Vi *kan* ikke altid være den, vi gerne vil være.

Vi rummer både det gode og det onde, fordi vi er mennesker. Og derfor kan vi heller ikke alene ved vores egen hjælp gøre det gode, som vi gerne vil *hele* tiden. For vi er ikke selv Gud. Vi har brug for nåden, for tilgivelsen, for den evigt gyldige kærlighed, som Kristus viste os, da han tog synden på sig og gik i døden – netop for vores skyld.

Jesus pointerer, at Gud kan vi ikke bare

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

elske ud i den blå luft. Det bliver til sværmeri. Kærligheden til Gud må gøres konkret. Som Jesus har forklaret det i sin dommedagsprædiken: Alt hvad I gør mod mine brødre og søstre, altså vores medmennesker, det gør I også mod mig. Er I barmhjertige mod jeres næste, er I barmhjertige mod Gud. Har I tillid til jeres næste, har I tillid til Gud.

Det sublime er også til stede *her*, lige foran os i menneskelivet. Det nøjes ikke med kun at være noget fjernt i skyerne, men er i lige så høj grad noget, vi skal have blik for, når det i glimt viser sig i vores daglige tilværelse.

Og hvad betyder det så for vores forståelse af Himmelfarten?

Himmelfarten er billedet på, at Jesus ikke forlader os - fx for at bosætte sig på en pæner og mere velegnet planet via et ormehul - men rejser tilbage til sit ophav, hvor han stadig er kontaktbar. For, som han selv sagde, så kender vi ham, som jo selv *er* vejen. Erkendelsen af dette må ikke føre til verdensfjern, sværmerisk stirren op i skyerne – Det er ikke *det* budskab Jesus har forkyndt for os. Jesu budskab er tværtimod, at menneskelivet med alt hvad det indebærer af kamp og lidelse og lykke og glæde, altså vores liv her på jorden med det hele er uvurderligt vigtigt. Livet er kamppladsen. Det er her, vi kan udfolde Kristi lov – og tilbede Gud ved at leve et liv, hvor vi ikke vender os indad, heller ikke kun opad, men gerne ud-

ad mod vores medmennesker! Hvor vi *ikke* lader os opsluge af et fristende ormehul i forsøget på at skabe vores helt egen fjerne utopiske verden, men handler, hvor vi er, og hvor vi kan.

Amen.

Johannes Schweppenhäuser Bech-Hansen
Skelager sogn

Salmer:
754, 392, 250, 324, 257, 251